

Учасник АТО Сергій Окач: "НА ВІЙНІ ДОВЕЛОСЬ ПОБУВАТИ ДВІЧІ..."

Районка продовжує цикл матеріалів про наших земляків – учасників АТО, які стали на захист цілісності України на її східних рубежах. У кожного з них зараз своя життєва доля, свої болі та печалі, породжені війною. А в когось – і свої радощі, хоча б за те, що з цієї неоголошеної, гібридної війни вони повернулися фізично цілими та неушкодженими. Сьогодні розповімо ще про одного нашого героїчного захисника – 45-річного Сергія Окача з с.Кухче, котрий одним із перших пішов боронити свою країну від російської агресії і, у складі артилерійського підрозділу, відслужив рік у Луганській області, з них 3 місяці – безпосередньо в зоні ведення бойових дій.

Що таке війна Сергій Окач знає не з чужих розповідей, причому, ще в той період, коли наша країна лише робила перші кроки до своєї незалежності. Адже ще під час своєї строкової армійської служби його військова частина була втягнута в етнічний військовий конфлікт у Нагірному Карабасі, де він проходив службу. Тоді Сергій і подумати не міг, що за десятки років такі бойові дії розпочнуться і на Україні, і він знову одягне військовий однострій та зі зброєю в руках, як і тисячі українських патріотів, стане на захист батьківщини від ворожої агресії «старшого брата». До подій на сході України кухчанин знаходився у відпустці по догляду за дитиною до трьох років. Проте, коли на Донбасі розпочалися бойові дії та отримавши згодом

конався ще й після слів своєї дочки-школярки: "Тату, я тобою пишаюся і мені ніколи не буде за тебе соромно..." Після мобілізації, у березні 2014 року, пройшов місячне навчання на Яворівському полігоні в якості артилериста. Затим потрапив у батальйон ракетно-стратегічного озброєння 146-го окремого ремонтно-відновлювального полку. Службу випало проходити у Луганській області, де пробув рік і один місяць, з них три місяці – безпосередньо у зоні ведення бойових дій. Зокрема, наш артилерійський підрозділ здійснював сектор "обслуговування", починаючи від Лисичанська до Станиці Луганської. Був також в Бобровому, Кримському, Українському, Рубльовці. Особливо «гаряче» було в Кримському, де нас постійно обстрілювали з ворожої артилерії та «Градів». Ми теж гатили у відповідь, адже мали на озброєнні САУ(самохідно-артилерійські установки) та «Гіацинти» - гармати, які можуть стріляти на відстань до 30 км... Потім, коли заключили так зване перемир'я і почали відводити від лінії розмежування важке озброєння, нашу частину теж відвели на базу в Сватове, де ми й дислокувались до кінця служби.

За час свого перебування в АТО Сергій Окач надивився там всякого. Розповідаючи про стосунки з місцевими жителями, він каже, що багатьом було байдуже, під яким політичним керівництвом і якими прапорами жити. «Вони

Сергій Окач зі своїм сином - теж Сергієм

демобілізованого брата і тут, на «гражданці». Наприклад, на «біржі», де я зараз перебуваю на обліку, мені чомусь виплачують лише мінімальну допомогу по безробіттю – 544 грн, хоча моя зарплата в АТО останнім часом доходила до кількох тисяч гривень. В той же час, я дізнавався, в інших районах для учасників АТО, які перебувають в центрах зайнятості, виплачують набагато більші розміри такої допомоги. Та справа навіть не в грошах, а в тому відношенні, яке зараз демонструє держава й навіть суспільство до своїх захисників. Я пам'ятаю, коли прийшов на дембель з Нагірного Карабаху, то, не дивлячись на те, що це була чужа територія, чужа війна, чужа мова і релігія, мене зустрічали тоді як героя. А тут на мою країну напав ворог, я став на захист своєї батьківщини, а отже і своєї сім'ї, дітей та внуків (Сергій має вже і двох внучат від старшої доньки). Однак, коли прийшов з АТО, то вдома мене зустріли досить неоднозначно. Були й такі, хто прямо запитував, мовляв, навіщо я туди пішов. Подібне відношення раниць найбільше...»

повідку з військкомату, не став робити жодних спроб «відкосити» від мобілізації, хоч і мав всі законні підстави не йти до війська: має чотирьох дітей, троє з яких на момент його призову були неповнолітніми.

- Та я спеціально не подав у військкомат довідку з сім'ї про склад сім'ї, - зазначає Сергій. - Чому? Тому, що дивлячись по телевізору, як 18-річні хлопці-«кіборги», ще майже діти, героїчно стоять на захисті донецького аеропорту, на захисті цілісності України, не жаліючи свого життя, а я, дорослий чоловік, маючи багатий життєвий досвід, буду відсиджуватися в цей час дома. Це не в моєму характері. Тому, за першим покликом, з'явився у військкомат, пройшов медкомісію. А що вчинив правильно - пере-

хочуть лише, щоб на їхній землі не рвалися снаряди, не свистіли над головами кулі, не гинули і не калічилися люди, не було рузрухи та руйнувань, - повідує мій співрозмовник. - Були серед них й такі, що відверто «тягли» за Росією, як і ті, хто всім серцем і душею з Україною.» З обуренням Сергій розповідає, як наживалося деяке військове начальство на простих бійцях навіть там, в зоні АТО. «З початку служби у нас була стабільна зарплата, а потім військові чиновники додумались зменшити оклади і взамін ввели систему преміювання, яку бійці прозвали системою штрафування, - продовжує він. - Як тільки проштрафишся у чомусь, навіть, коли честь офіцера не віддаш - з тебе враз премію знімуть... Не менше «взувають» нашого вже

У розмові з Сергієм неважко було вловити рішучість та безкомпромісність, коли йдеться про наші національні інтереси, які він готовий відстоювати завжди, в тому числі, зі зброєю. А ще споглядалось і його розчарування нинішнім станом речей в державі. Прикро це бачити серед воїнів АТО. Адже, практично, щодня вони ходили там під кулями та обстрілами, ризикуючи життям, а повернувшись на мирну землю, бачать, що тут майже нічого не змінилось. Як і раніше, процвітає чиновницька бюрократія, корупція, лицемірство та ще багато негативних явищ, які зсередини роз'їдають наше суспільство. І допоки ми їх не поборемо, жити краще не стане однозначно. І ніяка Європа тут нам не допоможе.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ

Полісся. - № 45/24 листопада 2016 р./